

Domingo Lagostera

L'ULL

NUM 15

OLOT, 28 DE SEPTEMBRE DE 1912

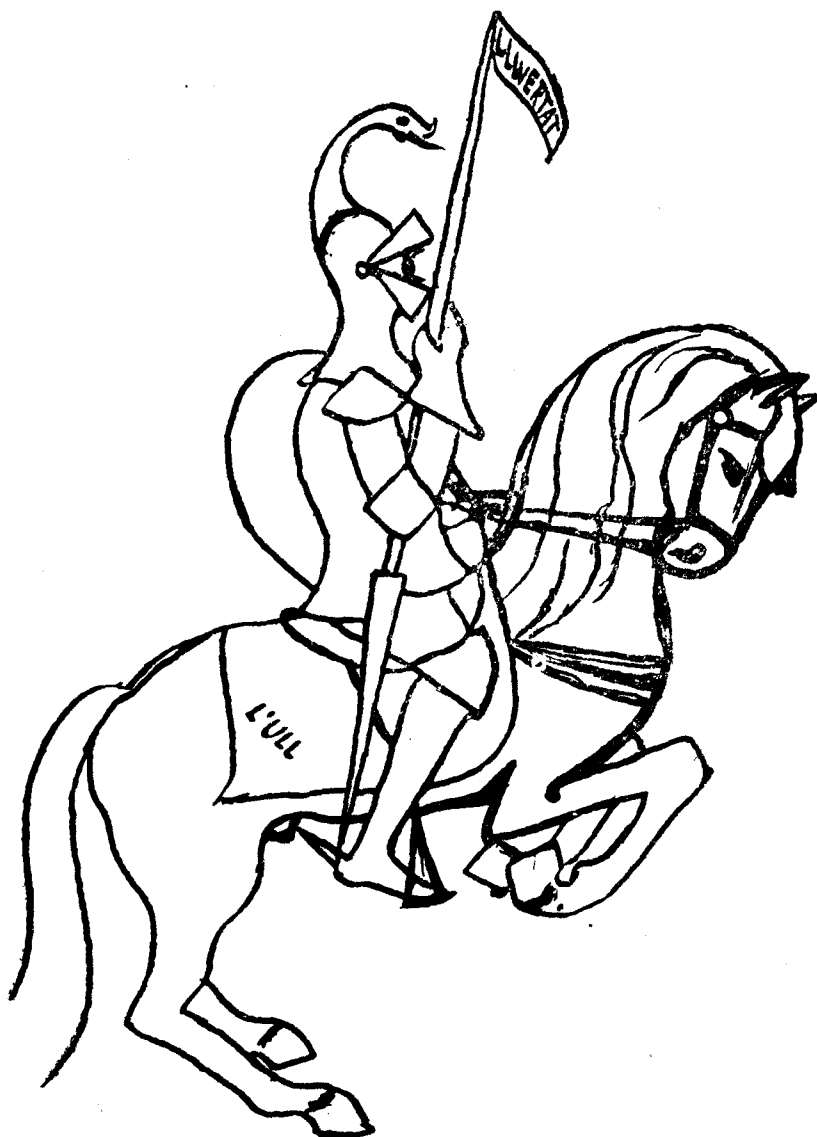
TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mema

SUSCRIPCIÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

Salud, poble! altra volta
vos saluda L'ULL guerrer;
no vos pot deixar encare
sa presencia a tots convé

CAP A LA VICTORIA

Caballer en brau corcer, llansa en destra y armadura en cos forsut, ix altre volta al camp de lluita el noble esguart del modern Cid.

L'ULL remembre passats triomfs, inoculadors d'energiques valenties, y ávid de bregues encarnissades y de llores conquerir, se presenta desafiant a la farándula proterva. Que ressonin en l'espai els clarins anunciants d'una gran palestra brava, que's desperti l'enemic y contesti ab fieresa; lluny de son esprit l'infamanta covardia, lluny de son cor corromput la mala sang negrosa.

* * *

Hos donará, en vritat, sorpresa inmensa, la nova correría que desd'ara aném a emprendre; més, en compte heu de tenir que'ls llores que avuy coronen els pretérits triomfs nostres, ne serien mustiats per les feridores rispes de l'hivern, mentres en la calma del descans permaneixessim. Tal volta, contemplant placidament afalagats els rastres de la revolta per nosaltres provocada, tal volta comentant epissódiques heroicitats de la rescent batalla periodística, la rufiana y enemiga soldadesca, pretindria arreballarnos ab les armes de la seva ingénita mala fé, els terrenys que tan honrosament hem conquerit. Jamay l'energia que'ns alenta, jamay l'independencia que'ns ampara, consentir podrá que'l ceptre autoritari del monstre que fins avuy ens tiranisava, dicti manaments a nostres penses, ni deturi les lliuerrimes accions nostres.

Aném, doncs, a la fragosa brega que'ns espera, no defallim un sol instant enfront de les sinistres llambregades que'ns esguarden porugament, llensemse afanyosos al cim de la pestilenta podridura que'ns envolta, que blandeixin en nostres brassos incansables les llances esmolades, que caigui, que mori, que s'enfonsi per un sempre més l'imperi de la mala casta.

* * *

¡Oh tu, *El Deber* que n'ets representació vera de la perversa famalla! ¡oh tu, que ab insólita hipocressia t'amagas dintre l'asquerositat d'una caverna vergonyant! L'ULL cavalcant en brau corcer, llansa en destra y armadura en cos forsut, avuy t'emplassa pera enderrocar el cessarista regnat teu.

CALENBOURS

¿En que's diferencien els dos Drs. Esteves que tenim a Olot?—En que l'un se preocupa de l'*Esprit Sant* y l'altre de l'*esprit de vi*!

¿En que s'assembla el Taulê de l'Hostal del Sol a n'els ulls d'un esparver?—En que *veuen molt!!!*

¿Y una dona distingida a un enamorat que li ha marxat la novia?—En que *s'-a-nyora!!!!*

GALERIA D'HERMOSURES Y

ELEGANCIES OLOTINES

Es avuy; una de les diades més memorables per les galants columnes que componen aquesta celebradíssima secció; y si els que tenen la honrosa comanda d'escriuri,—glosant la infinitat de belleses qu'hermossejan a una terra tant olotina com la nostra,—diguessim de cop y volta, sens degudament preparar l'ànim dels felissos llegidors que mostren una justificada predilecció per aquestes gloses d'hermosures y elegancies, el nom graciós ab el que respón la jolieu senyoreta digne

en aquets preciosos moments dels nostres originals y finíssims piropes, tal vegada tota la masculina clientela de L'ULL experimentarà una emoció tant intensa, que fins ab seguretat se'n ressentiran els demés exemplars de faldilles solteresques qu'han tingut y tindran l'envejade sort de formar part d'aquesta galeria notabilíssima. Si aixís procedíssim, cometeríam un gros pecat que no tindria perdó de Júpiter.

En virtut de lo fins are dit, senyalarém ab tota la cautela necessaria, l'infinita munió de graciositats de que's mestressa la recaxondibilis senyoreteta.

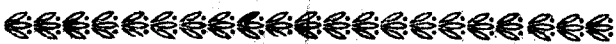
No es alta ni es probable que ho sigui mai, car sembla que a les vint o vintiuna primaveres ja es hora d'haver fet el creixent; y si be es més aviat baixeta, ens dona la gana de dir que's d'estatura regular. Qui no li agradi que ho deixi.

També es primeta—...la rateta—pró, una primeta esbelta y bufona com n'hi ha poques, y, per aixó, quan se disposa a pulsar les sonores cordes de la guitarra seva, se blinca ab escaienta coquetria, com la palmera que el vianto agita.

Negres els seus cabells de seda, negres els seus ulls de vives fulgurencies y si'ls llavis incitants no son negres igualment, es perquè la sabia Naturalesa hi ha espremut, espléndida, el líquit sabrosíssim de la fruitr mogranera.

Canta, balla y vesteix ab atildada pulcritut; y ab l'esquísita perfecció mateixa que la intrèpida parla dels catalans, paladeja la llengua sensual de la veïna nació francesa y la típica de la prepotenta Rossa Albió.

Aquí tenim el fidel retrat de la pistonuda bellesa moruna; y suposant ja complertament preparats els impacients llegidors qu'encare no saben l'única gracia invisible d'ella, aném a insertarlo ab totes les possibles precaucions. Molta calma y esteu a punt: ¡Qui-meta. ¡Ja está! pro nosaltres cincuantadós, sentimentals poetes tots, bojament enamorats de la bonica nevoda de D.ª Sabineta, li dirém, si no li sab greu, Joa-qui-ni-lla.

Recuerdos de la última decorrada

A pesar de la pésima esplendidez de la tarde, concurre mucha gente al vetusto Circo taurino. La «Liga del buen mote» no hace mella à la afición

toreril, pues los oletenses hánse mostrado amantes de los cuernos.

La presidencia, á cargo de lindas señoritas, está pistonudamente bien; lucen las niñas albas mantillas, asesorándolas las primeras autoridades de la localidad, excepción hecha del digno Arquipreste.

Dá la hora, suena el clarín y pisa el redondel el

Primero

Es un bicho flaco en carnes, berréndo y bien armado. En medio de la plaza y enclma de un cajón de higos, colocasè un parodista del célebre Tancredo, que se distingue por su mucho calambre, y, dicha sea la verdad, ¡ay para qué. ¡Hule, Canya!

Arremete luego el becerro contra los piqueros —digo, contra las tablas—y lo para el maestro Picolin (a) Pelao, er cual es el primer tumbón; quiere dar un pase el chico y se cae: ¡Olé tu gracia de morro al suelo!

En el segundo tercio, sobresalen Puig el Pepito y Dionisio el Pequeño que brinda un par a los de L'ULL Se agradece.

Con los trastos de matar, brinda Picolin el tercio sepulturero; al cabo, parece que actue de sastre con tanta botonera en el pellejo del infeliz cornüpeto. Una estocada ladeada y recta, y el torete pasa à ser interfecto. Palmas.

Segundo

Negro, moro, flaco, corni-abierto y noblote. En uno que otro pase se lucen todos, apropiándose la especialidad Puig el Pepito.

En banderillas, todos mal. Hay que estudiar chiquios!

Cocherito de la Estrella, coge la muleta y el estoque y... à matar si se puede. Con mucho canguelo y bailando siempre, gracias à sus buenos puños mete una media casi lagartijera, de la que el animal dobla en los mismisimos pies del diestro. Se le otorga la oreja, y él con elegancia suma, regala la mitad à la femenina Presidencia que no recoge—pués se queda en el balustre—y la restante mitad al benemérito «Carro del vino». Tantas palmas, que ni una palmera. ¡Viva tu fuerza, Cocherito!

TERCERO y último

Grande es y resistente. Al salir de la casita oograllera se encuentra con la ejecución de un quiebro de rodillas por parte del arriesgado y valiente Pepito, que, ante tanta sangre torera, mercede la consideración del respetable.

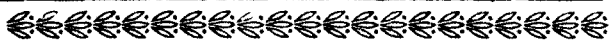
Algunos dicen, que como a Alfonso-José, el...

Con los palos, regularcillo en general, però sobresaliendo siempre el tantas veces citado Pepito. El lector, va enteràndose de que el guapito mozo es el héroe de la taurina tarde

Dán aviso para la postrera suerte y ya tenemos el Tripitas actuando de espadachin. Queda bien con la muleta; y como que conoce la anatomía del toro, señala donde ha de pinchar, però equivoca. Al intentar un descabello, no tiene en cuenta que la pobre bestia se ha olvidado de hacerse la toilette; luego se perfila y dá un pinchazo que, á no ser el puño del cuchillo, atraviesa la pezuña de la propiciatoria víctima. Ovación y música.

Resumen

Ganado bueno, peones medio higo y medio racimo, poniéndose en principal lugar el notabilísimo Puig—veurem que'ns pagará, áquet xicot—y el metálico destinado al Santo Hospítal se ignora però... per poc que sigui reïresca.

ULLADES DE LA SETMANA

Marconigraficament, ó sia per la telgrafia sense fil, el nostre actiu corresponsal de la Bonanova ens comunica que l'hermós y estimat Mossen Antsnet Doltra, ha conquistat una altre *Flor* ben natural del flairós jardí d'aquell poble de l'agregació. El mateix corresponsal, diu que a hores d'ara ja l'ha desflorat per complert.

Llástima que no's digui *D. Juan*, el simpàtic administrador de L'ULL. De totes maneres, aquí van cincuantadós felicitacions ab cincuantadós *desalesmans*.

En el *Skating-ring* del camp de *sports*, patinaban l'altre dja varies senyoretas, realment boniques, y agafantse unes al darrera de les altres, feyen lo que'n diuen *el carril*. En Calés—indiano *en ciernes*—actuand de mestre de pista, apretaba a la senyoreta qu'anava en últim lloc. De promte, una virada molt pronunciada, derribá en terra á la de la cúa. Desseguida hi varen corre les *mamás*, totes espantades, pera aixecarla:—¿Com ha estat aixó? ¿t'has fet mal?—Ella, espolsantse y mitg coixejant de la trompada, va contestar ingenuament:—No, no ha sigut res; en Calés me pitxaba pèl darrera y... es clar, no ha anat bé!

Ahir va arribar á coneixament nostre de que'l propietari de la renomada fonda Resplandis, tenia intenció de fer construir un gran llac a la vora de Font Moixina. Una vegada llest, diuen que sollicitará permís pera que hi navegui l'acorassat *Quirlos Canto*; y, en cas de que li deneguïn el consentiment, farà servir el llac de givrell pisci, pera que s'hi puguïn rentar el peus, els honorables clergues parroquiàns de la Fonda Montserrat.

Mentres en la nit del dimars passat, se projectaba un film sensacional en el llensol de l'«Ideal Park», la senyoreta C., sentada en una butaca y a la dreta del seu *Romeo F.*, s'aprofitava dolssament de l'imperiosa fosquetat del cinema en funcions. Nosaltres, tafañers com bons ullaires convensuts, aposentats en la fila del darrera, intentabam observar les operacions que verificaban les fines mans de l' enamorada senyoreta, empró, per disort, ens ho impedia un abric de grisenc color, colocat disimuladament al cim de les seves ben torneijades cuixes. Un amic nostre, que tenia una butaca al davant de la idílica parella, ens explicava després, que, al girarse enrretra per casualitat, va sentir un *¡ay... lladre!* que li feu donarse conte de que'l jove F. posava els ulls en blanc.

Saben qui son *Les Etoiles*? Doncs un parell de mosses molt maquetes que tot ballant diumenge en el Teatre Principal, ens varen ensenyar unes coses que les podia veurer tothom, sens exceptuar al innocent Vermell del carrer Major. Alló era ballar ab elegancia y... quin pet de pantorrilles se portaven les xicotes! y aquells panderos tan bufóns...? Recristina, quins panderos!

Vaja, prou; que aquestes grandíssimes punyefleres, ens faríen perdre el poc seny que tenim.

AVIS D'IMPORTANCIA COLOSSAL PELS FORASTERS. Essent moltes les persones foranes que'ns han demanat admetessim suscripcions del nostre bromista setmanari, hem decidit complaurels, admetent sols suscriptors trimestrals a provincies, á l'extranger y á ultramar, al preu de 1'50 PESSETES, 3 y 5 FRANCS respectivament, ab l'obligació de dirigirse á nostre ilustre fabricant, D. PERE AUBERT, domiciliat en la casa senyalada ab el nombre 22 del aristocràtic carrer de Clivillers, Olot SUR MONTAGNE. Els pagos deuen ferse per adelantat, y no enviarem cap exemplar á ningú que'ns quedi a deure.